

Давїдъ сѧ молаше Богѧ, поскоро да мѧ избави дѧшата отъ тѧлесната темница. И дѧмаше: „И з в е д и изъ темницы дѧшѧ мою и проч.“ и не можеше да тѧрпи, но говореше така: „К о г д а п р і и д ѧ и и в л ю с ѧ л и ц ѧ Б о ж і ю.“

Заради това и нїе днесъ, като оплакваме смъртъта на блаженнопочившаго брата нашего (имерекъ) требѧва по малко да плачѧме за него, а по много за насъ си: защото, той сѧ избавлява отъ свѧтовныте работы, той сѧ освобождава отъ мїрските многоплетенны принки. Нїе требѧва да мыслиме, какъ ще да испїеме таѧ смертна, страшна и горчива чаша. Да мыслиме въ какво состоанїе, и въ какъвъ конецъ (край) ще ны намери тоѧ страшный часъ. И слѧшайте що говори самъ Хрїстосъ у свѧтое Евангелїе (Лѧк. гл 23,) „И д ѧ ш е ж е въ слѧдъ его многъ народъ людей, и жены таже и плакахѧ сѧ и рыдахѧ его. О б р а щ е с ѧ къ нимъ Исѧсъ и рече имъ: д ѧ щ е р и И е р ѧ с а л и м с т ѧ и, не плачите сѧ ш мнѧ, обаче плачите себе и чадъ вашихъ“ и проч. Това сѧщото говори на синца ны и днешнійо покойникъ, за когото плачѧме „Не плачете мене, но плачете себе и чадъ вашихъ“.

Воистинѧ требѧва за себе си да плачѧме, а не за покойнаго: защото видиме ивно на него милость Божїѧ, и може праведно да го ублажѧме съсътѧ истыте рѧчи, съ които ублажава свѧтаѧ Церковъ, всакаго хрїстіанина „къ вѧрѧ и надеждѧ прѧстѧвлшаго сѧ“ и да мѧ речеме така; Блаженъ пѧтъ, въ онже пойдѧши брате, яко уготовѧ сѧ тѧбѧ мѧсто упокоенїѧ. Нїе сички знаѧме, за що той башѧ добръ хрїстіанинъ, и сичките хрїстіански работы добре соверши, чадата си добре ко-